

Sygn. akt V KK 233/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 września 2016 r.,

sprawy **C. S.**

skazanego z art. 279 § 1 kk i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 marca 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2015 r.,

sygn. akt XII K (...)

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2015 r. C. S. został uznany za winnego popełnienia czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną trzech lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 marca 2016 r.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca C. S., zarzucając temu rozstrzygnięciu rażące naruszenie art. 433 §2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. polegające na:

„1. braku należytego rozważenia zawartych w apelacji obrońcy skazanego zarzutów obrazy przepisów postępowania polegających na:

a. oparciu orzeczenia na wynikach badań DNA skazanego pomimo faktu, iż ślad biologiczny znaleziony na siedzeniu kierowcy pojazdu m-ki A. o nr. rej. (...) nie został zabezpieczony w sposób prawidłowy i w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, iż to skazany C. S. dopuścił się popełnienia czynu, opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w W. , XII Wydział Karny z dnia 13.08.2015 r (sygn. akt XII K (...)), tj. zaboru w celu przywłaszczenia ww. samochodu wspólnie i w porozumieniu z P. S.;

b. całkowicie dowolnej ocenie zeznań świadków T. K., T. J. i D. D., poprzez uznanie ich za wiarygodne, pomimo ewidentnych rozbieżności w tych zeznaniach i w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w W., XII Wydział Karny; a następnie braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku - zgodnie z regułą wyrażoną w art. 457 § 3 k.p.k. - dlaczego powyższe zarzuty uznane zostały przez sąd odwoławczy za niezasadne.

2. braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (w ślad za uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji, z naruszeniem art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., kiedy i w jakich okolicznościach doszło do zawarcia przestępczego porozumienia i co obejmowało ono swoim zakresem, w szczególności, kiedy i w jakich okolicznościach C. S. powziął zamiar dokonania przestępstw kradzieży z włamaniami poprzez współudział w ich dokonaniu.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie zarzutu nr 1 a. skargi należy wskazać, że Sąd Odwoławczy dostrzegł wagę wątpliwości podnoszonych przez apelującego obrońcę, co do

poprawności zebrania materiału dowodowego w postaci wymazu śliny z wewnętrznej części policzka skazanego oraz nieprawidłowego zabezpieczenia śladów krwi z fotela w pojeździe A.. Poświęcił temu zagadnieniu obszernie wywody na s. 6-7 uzasadnienia swego wyroku, w których skrupulatnie zrekonstruował przebieg czynności kryminalistycznych w przedmiocie zabezpieczenia i analizy próbek DNA. Wyraźnie Sąd Okręgowy podkreślił w swych wywodach, że pomimo błędów technicznych popełnionych w sprawie zabezpieczenia próbek i opisu poszczególnych czynności, opinia biegłego nie zawierała żadnych wątpliwości odnośnie do tego, że błędy te nie spowodowały kontaminacji materiału porównawczego ani bazowego. Podobnie Sąd przedstawił argumenty, które jednak autor kasacji całkiem pominął, że dowód z opinii biegłego z zakresu badań biologicznych nie był w sprawie jedynym przesądzającym o sprawstwie skazanego, ale wpisywał się w mozaikę innych dowodów, które oceniane łącznie dawały rzeczywisty obraz zdarzenia. Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby, by rekapitulować lub uzupełniać wspomniane wyżej wywody Sądu odwoławczego, uznając wysunięty w tej części zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. za bezpodstawny.

Zarzut 1 b. kasacji nie został w żaden sposób uzasadniony. Jego motywacja sprowadza się do jednozdaniowej, całkiem gołosłownej tezy o nierozpoznanie apelacyjnego zarzutu dotyczącego oceny zeznań wymienionych ponownie w kasacji świadków. Wobec takiej lakoniczności zarzutu, nie ma potrzeby szerszego doń odniesienia się, poza tym wszakże podkreśleniem, że zawartemu w tym zarzucie twierdzeniu przeczy wprost lektura motywów zaskarżonego wyroku, w których odparto argumentację apelacji. I w tym zatem zakresie, zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. okazał się bezpodstawny.

Wreszcie, za nie do końca zrozumiałą należy uznać zarzut z pkt. 2 kasacji. Zgodzić się należy z prokuratorem, że precyzyjne ustalenie czasu i okoliczności zawarcia porozumienia pomiędzy współsprawcami nie ma w sprawie znaczenia. W realiach sprawy – przy stwierdzeniu w niej zbieżnego i połączonego podejmowania czynności sprawczych przez poszczególne osoby – żadnych wątpliwości nie budzi ustalenie, że sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu co do dokonania kradzieży pojazdu. Ponadto, co warto zaznaczyć choćby na marginesie, kwestia ta nie była

przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Wobec tego, przy braku jakichkolwiek innych przesłanek, Sąd Okręgowy nie miał powodów, by do niej się odnieść w sporządzonym uzasadnieniu, którego wadliwą redakcję zarzuca obecnie skarżący.

Z tych zatem względów, stwierdzając oczywistą bezzasadność skargi, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.